មូលហេតុនៃបណ្តឹងសាទុក្ខ ក្នុងនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌកម្ពុជា
(ភាគ ១)

ដោយមេធាវី **សូ មូស្សេន្នី***

១. សេចក្តីផ្តើម

នៅក្នុងក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ បណ្តឹងសាទុក្ខទៅតុលាការកំពូលមានសារសំខាន់ ដោយហេតុថា នេះគឺជាដំណាក់កាលចុងក្រោយ ហើយបិទផ្លូវតវ៉ា។[35] បើសិនជាតុលាការកំពូលច្រានចោលបណ្តឹងសាទុក្ខរបស់មេធាវី ហើយតម្កល់សាលដីការបស់សភាព្រហ្មទណ្ឌនៃសាលាឧទ្ធរណ៍ (ហៅកាត់ថា សាលាឧទ្ធរណ៍)ទុកជាបានការ នោះប្រហែលជាមេធាវីមិនអាចប្តឹងតវ៉ាទៅតុលាការណាទៀតឡើយ។[36] នៅក្នុងអត្ថបទនេះ អ្នកនិពន្ធផ្តោតទៅលើបណ្តឹងសាទុក្ខតាមមាត្រា ៤១៩ **"មូលហេតុនៃបណ្តឹងសាទុក្ខ"** នៃក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ។

២. មូលហេតុនៃបណ្តឹងសាទុក្ខ

បណ្តឹងសាទុក្ខទៅតុលាការកំពូល បើកផ្លូវឲ្យភាគី[37]ប្តឹងសាទុក្ខប្រឆាំងនឹងសាលដីការបស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ដើម្បីឲ្យតុលាការកំពូលបដិសេធសាលដីកានេះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត បណ្តឹងសាទុក្ខមានអានុភាពបង្អង់ការអនុវត្តសាលដីការបស់សាលាឧទ្ធរណ៍។[38] ដើម្បីឲ្យតុលាការកំពូលបដិសេធសាលដីកាសាលាឧទ្ធរណ៍ បណ្តឹងសាទុក្ខត្រូវសំអាងទៅលើចំណុចដែលមានរាយនាម

---

* លោក សូ មូស្សេន្នី បច្ចុប្បន្នគឺជាសហមេធាវីការពារក្តីជាតិក្នុងសំណុំរឿង០០៤ នៅអង្គជំនុំជម្រះវិសាមញ្ញក្នុងតុលាការកម្ពុជា ហើយក៏ជាស្ថាបនិក និងជាមេធាវីនៅការិយាល័យមេធាវី អេសគីខ្មែរឡេហ្គាល ដែលមានអាសយដ្ឋានផ្ទះលេខ ១៥អា ផ្លូវលេខ៣២០ សង្កាត់បឹងកេងកង៣ ខណ្ឌចំការមន រាជធានីភ្នំពេញ។

[35] សូមមើលមាត្រា ៤៣៩ ចែងត្រង់ផ្នែកពាក់ព័ន្ធថា "... ប្រសិនបើបណ្តឹងសាទុក្ខត្រូវបានបដិសេធ នោះសេចក្តីសម្រេចដែលតវ៉ាមានអាជ្ញាអស់ជំនុំ។ អ្នកប្តឹងសាទុក្ខមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យប្តឹងសាទុក្ខជាថ្មីម្តងទៀត អំពីសាលដីកាដដែលនោះទេ"។

[36] លើកលែងករណីបណ្តឹងសើរើ ជាអាទិ៍ សូមមើលមាត្រា ៤៤៣ ដែលចែងត្រង់ផ្នែកពាក់ព័ន្ធថា "បណ្តឹងសើរើ គឺជាផ្លូវតវ៉ាមួយប្រឆាំងនឹងសាលក្រម និងសាលដីកាដែលស្ថាពរ ហើយដែលមានអាជ្ញាអស់ជំនុំ"។

[37] ចំពោះភាគីដែលអាចប្តឹងសាទុក្ខបាន សូមមើលមាត្រា ៤១៨ ចំណែកសេចក្តីសម្រេចដែលអាចធ្វើបណ្តឹងសាទុក្ខបាន សូមមើលមាត្រា ៤១៧ ចំពោះទម្រង់នៃការប្រកាសបណ្តឹងសាទុក្ខ សូមមើលមាត្រា ៤២២ ហើយរយៈពេលដើម្បីប្តឹងសាទុក្ខ សូមមើលមាត្រា ៤២០។

[38] ចំពោះអានុភាពផ្សេងទៀត សូមមើលមាត្រា ៤៣៥។

ក្នុងមាត្រា៤១៩ នៃក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ។ មាត្រានេះចែងថា៖

មាត្រា[39] ៤១៩៖ តុលាការកំពូលអាចបដិសេធសេចក្តីសម្រេចក្នុងករណីដូចតទៅ៖

- សមាសភាពមិនស្របច្បាប់នៃតុលាការ
- អសមត្ថកិច្ចនៃតុលាការ
- ការរំលោភអំណាច
- ការបំពានច្បាប់ ឬការអនុវត្តខុសច្បាប់
- ការបំពាន ឬភ្លេចទម្រង់ការ ដែលច្បាប់បញ្ញត្តិថាត្រូវទុកជាមោឃៈ
- ការមិនបានសម្រេចលើពាក្យសុំរបស់អយ្យការ ឬភាគីកាលណាពាក្យបណ្តឹងសុំនោះ ធ្វើជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ និងមានន័យយ៉ាងច្បាស់លាស់
- ការបំភ្លៃអង្គហេតុ
- ការផ្ទុយគ្នារវាងសំអាងហេតុ និងសេចក្តីសម្រេច។

២.១ សមាសភាពមិនស្របច្បាប់នៃតុលាការ

សមាសភាពមិនស្របច្បាប់នៃតុលាការ សំដៅទៅលើសមាសភាពនៃអង្គជំនុំជម្រះរបស់តុលាការជាន់ក្រោមដូចជា សាលាឧទ្ធរណ៍ សាលាដំបូង ជាអាទិ៍។ សមាសភាពមិនស្របច្បាប់នៃតុលាការមានជាអាទិ៍ដូចជា សាលាឧទ្ធរណ៍មានសមាសភាពចៅក្រមដដែលក្នុងករណីរឿងក្តីដែលបង្វិលពីតុលាការកំពូលដើម្បីជំនុំជម្រះសារជាថ្មីជាលើកទីពីរ ការមិនមានសមាសភាពបីរូបនៃចៅក្រមនៅសាលាដំបូងជំនុំជម្រះសេចក្តីក្នុងរឿងក្តីបទឧក្រិដ្ឋ និងសមាសភាពនៃតុលាការដែលមានវិសមិតភាពនៃមុខងារចោទប្រកាន់ ស៊ើបសួរ និងជំនុំជម្រះ។ កាលណាសាលាដំបូង ឬសាលាឧទ្ធរណ៍ ជំនុំជម្រះក្តីដោយមានសមាសភាពមិនស្របទៅតាមលក្ខខណ្ឌតម្រូវដោយច្បាប់[40] នោះជាមូលហេតុដែលនាំឲ្យតុលាការកំពូលបដិសេធសេចក្តីសម្រេចរបស់តុលាការទាំងនោះ។ គោលបំណងសំខាន់នៃចំណុចទីមួយនៃមាត្រា ៤១៩ នេះគឺថា ភាគីនៃរឿងក្តីត្រូវទទួលបានការ

---

[39] កំណត់សម្គាល់ កាលណាអ្នកនិពន្ធប្រើតែមាត្រា ដោយមិនមានបញ្ជាក់ច្បាប់ណាច្បាស់លាស់ គឺអ្នកនិពន្ធសំដៅតែទៅលើមាត្រាទាំងឡាយនៃក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ ឆ្នាំ២០០៧ប៉ុណ្ណោះ។

[40] ករណីខ្លះច្បាប់កំណត់ការមិនគោរពលក្ខខណ្ឌតម្រូវនេះនាំឲ្យមានមោឃភាពសេចក្តីសម្រេច ដែលចេញដោយតុលាការទាំងនេះ សូមមើលមាត្រា ៥៤ មាត្រា ២៨៨ និងមាត្រា ៣៧៤ ក្នុងលេខយោងខាងក្រោម ទោះបីជាហេតុផលនេះដូចគ្នានឹងចំណុចទី៥ នៃមាត្រា ៤១៩ "ការបំពាន ឬភ្លេចទម្រង់ការ ដែលច្បាប់បញ្ញត្តិថាត្រូវទុកជាមោឃៈ" ក៏ដោយ ក៏ប្រហែលជាគេអាចអះអាងបានដូចគ្នាជាមូលដ្ឋានដើម្បីប្តឹងសាទុក្ខទៅតុលាការកំពូលបានដែរ ឈរលើមូលហេតុសមាសភាពមិនស្របច្បាប់នៃតុលាការ។

កាត់សេចក្ដីដោយចៅក្រម ដែលមានសមាសភាពថ្មី គំនិតថ្មីមិនពាក់ព័ន្ធពីអ្វីដែលខ្លួនធ្លាប់បានពិភាក្សា ឬសម្រេចសេចក្ដីពីមុន ព្រមទាំងប្រកាន់ភាពមិនលំអៀង មានអព្យាក្រឹតភាពដើម្បីផ្ដល់យុត្តិធម៌ និងស្វែងរកការពិត។ ខាងក្រោមនេះគឺជាសេចក្ដីបកស្រាយទៅលើករណីនីមួយៗដែលគេយល់ឃើញថា ជាសមាសភាពមិនស្របច្បាប់នៃតុលាការ។

ករណីទីមួយ គឺនៅពេលដែលមានការបដិសេធ ដោយតុលាការកំពូល លើសាលដីកាសាលាឧទ្ធរណ៍ហើយតម្រូវបង្វិលឲ្យសាលាឧទ្ធរណ៍កាត់សេចក្ដីឡើងវិញ ច្បាប់កំណត់ថា សមាសភាពនៃអង្គជំនុំជម្រះនៃសាលាឧទ្ធរណ៍នៃការជំនុំជម្រះលើកទី២នេះ ត្រូវមានសមាជិកថ្មីផ្សេងពីសមាសភាពពីមុន។[41] បើសិនជាសាលាឧទ្ធរណ៍មិនប្ដូរសមាសភាពថ្មី តែយកចៅក្រមដែលកាត់សេចក្ដីលើកទីមួយមកចូលរួមជំនុំជម្រះលើកទី២ នោះសមាសភាពនៃអង្គជំនុំជម្រះនេះគឺមានភាពផ្ទុយនឹងច្បាប់ ដែលជាមូលហេតុនាំឲ្យតុលាការកំពូលអាចច្រានចោលសាលដីកាសាលាឧទ្ធរណ៍បាន ដោយយោងលើមូលហេតុសមាសភាពមិនស្របច្បាប់នៃតុលាការ។

ករណីមួយទៀត(ករណីទីពីរ)នៃសមាសភាពមិនស្របច្បាប់នៃតុលាការ ដូចជាការជំនុំជម្រះរឿងក្ដីបទល្មើសឧក្រិដ្ឋនៅសាលាដំបូងដែលច្បាប់[42] តម្រូវឲ្យមានសមាសភាពចៅក្រមបីរូប[43]។ បើសិនជាសាលាដំបូងមិនគោរពតាមបញ្ញត្តិនេះ ដោយមានសមាសភាពតែចៅក្រមមួយរូប នោះជាការកាត់សេចក្ដីដែលសមាសភាពមិនស្របច្បាប់នៃតុលាការ។ ក្នុងករណីនេះគេអាចចោទសួរជាឧបមាថា បើសិនជានៅសាលាឧទ្ធរណ៍មិនមានភាគី[44]ណាមួយ លើកពីសមាសភាព

---

[41] សូមមើលមាត្រា ៤៣៩ ត្រង់ចំណុចពាក់ព័ន្ធចែងថា "...កាលណាតុលាការកំពូលបដិសេធសេចក្ដីសម្រេចដែលគេតវ៉ា តុលាការកំពូលបញ្ជូនរឿង និងគូភាគីនៅចំពោះមុខសាលាឧទ្ធរណ៍មួយផ្សេងទៀត ឬនៅចំពោះមុខសាលាឧទ្ធរណ៍ដដែល ប៉ុន្តែមានសមាសភាពថ្មីផ្សេងពីសមាសភាពមុន"។ យ៉ាងណាក៏ដោយ គេមិនត្រូវយល់ច្រឡំថា សមាសភាពនៃអង្គជំនុំជម្រះសាលាឧទ្ធរណ៍ដែលត្រូវកាត់សេចក្ដីជាថ្មីលើរឿងក្ដីដដែល ក្នុងករណីដែលមានការប្ដឹងទាស់នឹងសាលដីកាកំបាំងមុខរបស់សាលាឧទ្ធរណ៍ សូមមើលមាត្រា ៤១៥ "សាលដីកាចេញតាមបណ្ដឹងទាស់" ត្រង់ចំណុចពាក់ព័ន្ធថា "រឿងត្រូវលើកមកជំនុំជម្រះនៅមុខសាលាឧទ្ធរណ៍ដដែល...." ។ ដោយហេតុ មាត្រា ៤១៥ នេះមិនមានចែងលម្អិតពីពាក្យ "សាលាឧទ្ធរណ៍ដដែល" អ្នកនិពន្ធយល់ថា មាត្រានេះសំដៅលើសមាសភាពដដែលនៃអង្គជំនុំជម្រះរបស់សាលាឧទ្ធរណ៍ ដែលការបកស្រាយនេះ យោងទៅលើមាត្រា ៤៣៩ ខាងលើ។

[42] សូមមើលមាត្រា ២៨៩ ដែលចែងត្រង់ចំណុចពាក់ព័ន្ធថា "... សាលាដំបូងសម្រេចជាក្រុមសមូហភាពដែលមានចៅក្រម ៣(បី) រូប ចំពោះបទឧក្រិដ្ឋ..."។

[43] សូមមើលមាត្រា ៣៤៨ ចំពោះករណីរឿងក្ដីព្រហ្មទណ្ឌជាបទល្មើសមជ្ឈិម តែសមាសភាពចៅក្រមមានបីរូបវិញគឺមានលក្ខណៈផ្ទុយពីករណីនេះដោយហេតុថា ច្បាប់អនុញ្ញាតឲ្យចៅក្រមបន្តមានសមត្ថកិច្ចដើម្បីជម្រះដដែល។

[44] ភាគីនាពេលនេះសំដៅលើ អយ្យការ ភាគីម្ចាស់បណ្ដឹងឧទ្ធរណ៍ និងចុងបណ្ដឹងឧទ្ធរណ៍។

មិនស្របច្បាប់នៃតុលាការសាលាដំបូង ហើយសាលដីកាសាលាឧទ្ធរណ៍មិនពិនិត្យ លើចំណុចនេះ តើភាគីអាចលើកយកចំណុចនេះជាមូលហេតុនៃបណ្តឹងសាទុក្ខ ដើម្បីឲ្យតុលាការកំពូលប្រានចោលសាលដីកាសាលាឧទ្ធរណ៍បានដែរទេ។ តាមទស្សនៈរបស់អ្នកនិពន្ធ ក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌកម្ពុជាមិនបានកំណត់ជាក់លាក់ពីការវថ្លៈសិទ្ធិប្តឹងតវ៉ា ដោយសារការមិនបានអះអាងបែបនេះនាពេលសវនាការនៅតុលាការជាន់ក្រោមនោះទេ។ ដូច្នេះភាគីនៅតែអាចលើកឡើងនៅក្នុងបណ្តឹងសាទុក្ខបាន ហើយតុលាការកំពូលអាចសម្រេចសេចក្តីឈរលើមូលដ្ឋាននេះ។ម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសារក្នុងរឿងក្តីព្រហ្មទណ្ឌ តុលាការព្រហ្មទណ្ឌជាតុលាការសកម្ម ដូច្នេះទោះបីជាភាគីមិនលើកពីចំណុចនេះនៅក្នុងបណ្តឹងសាទុក្ខ ក៏តុលាការកំពូលអាចលើកឡើងពីសមាសភាពមិនស្របច្បាប់នៃតុលាការ ដោយឆន្ទានុសិទ្ធិបានដែរ។

ករណីទីបី គឺសមាសភាពនៃតុលាការមិនស្របច្បាប់ដែលហាមឃាត់វិសមិតភាពនៃមុខងារចោទប្រកាន់ ស៊ើបសួរ និងជំនុំជម្រះនៃចៅក្រម។[45] ការហាមឃាត់បែបនេះគឺមានគោលបំណងឲ្យរឿងក្តីត្រូវទទួលបានការកាត់សេចក្តី (ឬស៊ើបសួរ) ដោយបុគ្គលដែលមិនពាក់ព័ន្ធនឹងនីតិវិធីពីមុន ដើម្បីធានាអនាគតិ (ភាពមិនលម្អៀង)ជាអាទិ៍។ល។ ម្យ៉ាងទៀត ដូចដែលគេនិយាយប្រៀបធៀបជាទូទៅដោយប្រដូចទៅនឹងកីឡាបាល់ទាត់ ដែលមនុស្សម្នាក់មិនអាចជាកីឡាករផង និងជាអាជ្ញាកណ្តាលផងបាននោះទេ។ ករណីបែបនេះ អាចកើតមានឡើងដោយសារចៅក្រម ឬព្រះរាជអាជ្ញា អាចនឹងត្រូវបានតម្លើងតំណែង តែងតាំង ឬផ្លាស់ប្តូរទៅវិញទៅមកក្នុងចំណោមមុខងារទាំងនេះ។ ឧទាហរណ៍ ព្រះរាជអាជ្ញាដែលធ្វើបណ្តឹងអាជ្ញា (ចោទប្រកាន់) នៅសាលាដំបូងខេត្ត-ក្រុង អាចត្រូវបានតែងតាំងជាចៅក្រម ជាអនុប្រធាន ឬជាប្រធានសាលាឧទ្ធរណ៍ ហើយជំនុំជម្រះលើរឿងក្តីដដែល ដែលខ្លួនធ្លាប់ធ្វើបណ្តឹងអាជ្ញា។ ចំណុចនេះ អាចមានបញ្ហា

---

[45]សូមមើលមាត្រា ៥៤ "ចៅក្រមស៊ើបសួរមិនអាចចូលរួមក្នុងការជំនុំជម្រះរឿងព្រហ្មទណ្ឌ ដែលខ្លួនបានចាត់ការក្នុងឋានៈជាចៅក្រមស៊ើបសួរបានទេ បើពុំដូច្នេះទេ ការជំនុំជម្រះត្រូវចាត់ទុកជាមោឃៈ"។ សូមមើលផងដែរមាត្រា ២៨៨ "រវាងមុខងារជាចៅក្រម និងមុខងារជាព្រះរាជអាជ្ញា ឬជាព្រះរាជអាជ្ញារង គឺមានវិសមិតភាពនឹងគ្នាយ៉ាងដាច់ខាត។ ចៅក្រមណាដែលបានបំពេញមុខងារក្នុងឋានៈជាព្រះរាជអាជ្ញា ជាព្រះរាជអាជ្ញារង ឬជាចៅក្រមស៊ើបសួរលើរឿងណាមួយ មិនអាចចូលរួមក្នុងការជំនុំជម្រះរឿងនោះបានទេ បើពុំដូច្នោះទេ សាលក្រមនឹងត្រូវទុកជាមោឃៈ" និង មាត្រា ៣៧៤ "ចៅក្រមណាម្នាក់ដែលបានបំពេញកិច្ចចោទប្រកាន់ ឬស៊ើបសួរ ឬដែលបានចូលរួមជំនុំជម្រះសាលាដំបូងរួចហើយនោះ មិនអាចនឹងចូលរួមជំនុំជម្រះនៅសាលាឧទ្ធរណ៍ក្នុងឋានៈជាប្រធាន ឬចៅក្រមចំពោះរឿងដដែលនោះបានឡើយ"។ សូមមើលផងដែររដ្ឋធម្មនុញ្ញ មាត្រា ១២៩ថ្មី និងមាត្រា១៣១ថ្មី ដែលសំដៅការបែងចែកដាច់ពីគ្នាពីមុខងារធ្វើបណ្តឹងអាជ្ញា (សម្រាប់ការចោទប្រកាន់ សូមមើលមាត្រា ៤ នៃក្រមនីតិវិធីព្រហ្មទណ្ឌ) និងមុខងារជំនុំជម្រះក្តី ។

ចោទដែលមេធាវីអាចមើលរំលង ឬមិនបានប្តឹងសាទុក្ខលើចំណុចនេះ[46] នៅពេលដែលមេធាវីទទួលការពារក្តីនៅតុលាការកំពូល ពុំបានថតចម្លងឲ្យបានសព្វគ្រប់នូវសំណុំរឿង ជាពិសេសតាមបទពិសោធន៍ជាក់ស្តែង ដែលក្រឡាបញ្ជីមួយចំនួនពុំបានថតចម្លងសំណុំរឿងទាំងមូលឲ្យដោយគ្រាន់តែបញ្ជាក់ថា យកតែផ្នែកសំខាន់ៗនៃសំណុំរឿងដែលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការពារក្តីបានហើយ (ក្រឡាបញ្ជីពុំមែនជាមេធាវី មិនយល់ពីតួនាទីមេធាវី យុទ្ធសាស្ត្រ និងទ្រឹស្តីនៃរឿងក្តីរបស់មេធាវី ហើយក៏មិនមែនជាតួនាទីរបស់ក្រឡាបញ្ជីក្នុងការធ្វើដូច្នេះដែរ[47])។

ដូច្នេះជាសរុបមក សមាសភាពមិនស្របច្បាប់នៃតុលាការ មានជាអាទិ៍ដូចជា សាលាឧទ្ធរណ៍មានសមាសភាពចៅក្រមដដែល ក្នុងករណីរឿងក្តីដែលបង្វិលពីតុលាការកំពូលដើម្បីជំនុំជម្រះសារជាថ្មីជាលើកទីពីរ ការមិនមានសមាសភាពបីរូបនៃចៅក្រមនៅសាលាដំបូងជំនុំជម្រះសេចក្តីក្នុងរឿងក្តីបទឧក្រិដ្ឋ និងសមាសភាពនៃតុលាការដែលមានវិសមិតភាពនៃមុខងារចោទប្រកាន់ ស៊ើបសួរ និងជំនុំជម្រះ គឺជាមូលហេតុដែលមេធាវីអាចប្តឹងសាទុក្ខ ទៅតុលាការកំពូល ដើម្បីប្រានចោលសាលដីកាសាលាឧទ្ធរណ៍។

(នៅមានតនៅលេខក្រោយ)

[46]ដូចបានអះអាងខាងលើ តុលាការព្រហ្មទណ្ឌជាតុលាការសកម្ម ដូច្នេះតុលាការអាចលើកពីចំណុចនេះដោយឆន្ទានុសិទ្ធិបានដែរ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ នេះជាតួនាទីចម្បងរបស់មេធាវីក្នុងការជួយដល់តុលាការដើម្បីការពារប្រយោជន៍របស់កូនក្តី និងប្រយោជន៍យុត្តិធម៌ ដែលត្រូវធ្វើការឲ្យបានអស់ពីចិត្តពីថ្លើមពីសមត្ថភាព (due diligent) មិនត្រូវពឹងលើតុលាការដោយហេតុថា តុលាការអាចប្រើឆន្ទានុសិទ្ធិបែបនេះបានទេ។

[47]ជាពិសេសមេធាវីថ្មីដែលទទួលការពារក្តីបន្តនៅដំណាក់កាលតុលាការកំពូល។ សូមមើលផងដែរមាត្រា ១២៩ មុខងាររបស់ក្រឡាបញ្ជី ជាអាទិ៍។ ល។ មានការលើកឡើងជាញយដង អំពីបញ្ហានេះ ទាំងនៅក្នុងកម្មវិធីសិក្ខាសាលាមេធាវី ឬមហាសន្និបាតប្រចាំឆ្នាំរបស់គណៈមេធាវីផងដែរ។ យ៉ាងណាក៏ដោយគេអាចយល់ថា នេះអាចជាកំហុសរបស់មេធាវីផងដែរ បើសិនជាខ្លួនមិនព្យាយាមតវ៉ាឲ្យអស់ពីចិត្តពីថ្លើមពីសមត្ថភាព(due diligent) ទៅក្រឡាបញ្ជីកាន់សំណុំរឿង ឬ ចៅក្រមទទួលបន្ទុក ឬអង្គភាពដែលគ្រប់គ្រងក្រឡាបញ្ជី ជាអាទិ៍។ ល។